

LUTHEROVA DEKÁDA 2015

Sloboda a služba kresťana – ospravedlnenie a posvätenie

9. Povinnosti silných vo viere

“My, silní, povinní sme teda znášať slabosti nevládných, a nie v sebe mať záľubu. Každý z nás nech myslí na svojho blížneho, aby mu to bolo na dobro, na budovanie. Ved' ani Kristus nemal záľubu v sebe, ale – ako je napísané: Potupovania tých, čo ťa hanobia, padli na mňa. Lebo čokoľvek bolo napísané nám na poučenie, bolo napísané, aby sme skrze trpezlivosť a skrze útechu Písem mali nádej. A Boh trpezlivosti a útechy nech vám dá byť jednomyselnými medzi sebou podľa Ježiša Krista, aby ste jednou myslou a jednými ústami oslavovali Boha a Otca nášho Pána Ježiša Krista. Preto prijímajte sa vospolok, ako nás aj Kristus prijal na oslávenie Boha. Hovorím totiž, že sa Kristus stal služobníkom obrezaných pre pravdu Božiu, aby potvrdil zaslúbenia (dané) otcom.”
(R 15, 1 – 8)

Akými vlastnosťami sa môže vyznamenať naše spoločenstvo? Ak by dnes prišiel niekto do nášho zboru, čo by mohol vidieť. Aké vzťahy medzi nami navzájom, aké konanie, angažovanosť pre Božie veci či potreby spoločenstva by mohol na nás pozorovať? Boli by sme v očiach nezaujatého pozorovateľa živým organizmom, ktorý sa navzájom povzbudzuje a dopĺňa, alebo len umierajúcim, kde vzťahy, spolucítenie, pomoc sú cudzími slovami?

Apoštol Pavel dnes hovorí k tým, ktorí sa cítia byť silnými vo viere, v nasledovaní Pána Ježiša Krista, k tým, ktorých srdce je preniknuté Jeho prítomnosťou. Byť silným vo viere znamená mať pevný charakter, silu ducha, silu vôle. Sú to „veci“, ktoré nie je možné zmerať telesnými vlastnosťami. Je to priestor, kde môže zvíťaziť aj ten, kto je slabší, nízky či pomalý.

Viera v našom živote je vo svedectve Pána Ježiša Krista mnohokrát predstavovaná v obraze rastliny, semienka; živého organizmu. A preto je samozrejmé, že tak ako rastlina, ani naša viera nemôže stále ostať v takej istej podobe. Potrebuje rásť, silnieť, naberať na intenzite – jednoducho mohutnieť, ako strom. (Pozri podobenstvo o horčičnom zrnku – Mt 13, 31 – 33.)

Ak strom rastie sám, potom sa to prejaví aj na jeho tvare. Mnohokrát je pokrivený, menší, olámaný. Pretože stromy rastúce vedľa seba si navzájom vytvárajú vhodné prostredie, aby mohli spoločne rásť, aj ich konečná podoba je krajšia. Navzájom tie silnejšie chránia slabšie pred silným vetrom a nepriazňou počasia. Takto spoločne rastú a prinášajú úžitok.

V našich spoločenstvách sa však stáva, že práve tí silní ešte mocnejú na úkor tých slabých. Medzi tými, ktorí by mali byť príkladom pre tento svet a hlavne oporou pre slabších, sa omnoho viac vyostrujú rozdiely. Správame sa k sebe, akoby sme neboli podľa slov Pavla všetci dohromady jedným telom Kristovým, ale každý sám osebe celým telom. V 1. liste Korintským nachádzame práve takéto napomenutie (prečítať 1K 12, 12 – 31).

Ak nežijeme medzi sebou v takomto nažívaní, potom do našich spoločenstiev prichádza mnoho nevraživosti, závidi, nepriateľstva, sváru, ohovárania, posudzovania, ubližovania. Diabol, ktorý striehne na každú maličkosť, víťazí práve tam, kde niet jednoty. Takéto spoločenstvo je ako chorý strom. Nielenže trpí ono samo, ale rovnako ako chorobou napadnutý strom je nebezpečné aj pre svoje okolie. To, čo nás vnútorne ničí a zožiera, je naše zavrhnutie Boha, dôsledok pádu, oddelenia, straty pravého a skutočného prameňa živej vody.

Pavel nám dnes hovorí, že podstatou nášho života nie je dokonalé, jednoliate spoločenstvo, v ktorom by nebolo slabých vo viere, pochybujúcich, nestálych. Práve naopak. Je to akýsi prirodzený poriadok v spoločenstve. Živý organizmus vie v takejto rôznosti nájsť silu. Silnejší chránia slabších, aby tí slabí mohli rásť.

Pavel zdôrazňuje, že to nie je pranie, túžba či predstava. Našou povinnosťou – ak vnímame seba ako veriacich – je, aby sme mali záujem o ostatných. Apoštol Pavel nás napomína (G 6, 2): „*Jedni druhých bremená znášajte, a tak naplníte zákon Kristov.*”

V našich spoločenstvách však náš osobný rast vo viere má veľakrát opačný charakter. Veriaci sa oddeľujú od tých, ktorí nespĺňajú ich požiadavky. Vytvárajú sa spoločenstvá „duchovnejších“, ktoré neraz sú zdrojom neporozumenia, odsudzovania, namyslenosti, pýchy, zavrhnutia. Svoju duchovnú vyspelosť vnímame ako priestor pre osobnú zbožnosť, ktorá však zabúda na spoločenstvo ako telo Kristovo.

Byť silným vo viere – nasledovať Krista však znamená iné. Povzbudzovanie k duchovnému rastu, spoločné čítanie Božieho slova, modlitby v spoločenstve, napomínanie...

Spoločenstvo má byť priestorom na to, aby prameň živej vody, ktorý z nás prúdi skrze Krista, bol prameňom prúdiacim k večnému životu aj tým, ktorí neprežívajú takéto úzke spoločenstvo s Kristom.

Ani Kristus vo svojej svätosti neostal vzdialený našej ľudskej biede. Neoddelil sa preto, že sme nespĺňali Jeho normu dokonalosti. Neodchádza od nás, hoci naša viera nie je ani ako horčičné zrnko (Mt 17, 20): „*Veru, hovorím vám: Keby ste mali vieru ako horčičné zrnko, a povedali by ste tomuto vrchu: Prejdi odtiaľto ta, - prejde! Nič vám nebude nemožné.*”

On, Boh, zostúpil zo svojho trónu a v sebe samom nám daroval spoločenstvo s nebeským Otcom. Prekonal priepasť hriechu a zacelil naše rany. Pán Ježiš Kristus predsa hovorí svojim učeníkom (J 14, 9): „*Kto mňa videl, videl Otca. Akože môžeš hovoriť: Ukáž nám Otca?*”

V Pánovi Ježišovi sa skláňal k chudobným, biednym, chorým, slabým, zotročeným, k nám. Nebolo pre Neho človeka, ktorý by si nezaslúžil Jeho prítomnosť. Nevyhýbal sa ani tým, ktorí už nemali v ľudských očiach nádej k odpusteniu (J 8, 7): „*Keď sa však neprestávali spytovať, vzpriamili sa a riekol im: Kto je z vás bez hriechu, nech prvý hodí po nej kameňom.*“ (žena hriešnica)

Aj keď Ho neraz ľudia zavrhovali, potupovali a nechceli počúvať Jeho slová, nezlorečil ani nehrozil, ale porúčal Tomu, ktorý spravodlivo súdi. Tak o Ňom svedčí apoštol Peter vo svojom druhom liste.

Otázka znie: Prečo je pre nás ľudí také ťažké odolať pýche a namyslenosti? Prečo nedokážeme vzdorovať svojmu ľudskému ja, aby tak v nás mohol rásť Kristus, ako to vyznáva Ján Krstiteľ, aj napriek tomu, že Krista vyznávame ako svojho Pána? Ako to, že nedokážeme naplniť svoj život službou iným?

Možno práve preto, že sme nepochopili Kristove slová o Jeho príchode, o Jeho službe nám, hriešnym ľuďom. Byť nasledovníkom Krista totiž neraz znamená pokoriť sa. Iných pokladať za hodnejších, lepších ako sme my sami.

A tu sa láme náš hriešny charakter. Keď nás teda Pavel vyzýva: aby sme si slúžili, ujímali sa iných, modlili sa za slabých vo viere, volá nás k vlastnej pokore, pretože Pán Ježiš Kristus zostúpil kvôli nám biednym a hriešnym, neveriacim, pochybujúcim, slabým, aby nám opäť navrátil seba. Preto je našou povinnosťou ujímať sa ostatných. Nemyslieť viac na svoje potreby, ale v láske Kristovej vidieť blížneho, ktorý potrebuje Krista tak, ako my.

Luboš Činčurák